

Països Catalans: de l'espoli social a la reunificació

Una bona part dels fracassos de l'Estat espanyol es relacionen amb els Països Catalans i l'anticatalanisme. La mentalitat colonial de l'Espanya radial amb Madrid de quilòmetre zero, l'espoli fiscal, la concepció radial de les infraestructures, la uniformització nacional, l'atac a la llengua, la imposició de sistemes educatius..., testimonien una acció persistent i separadora en tota regla. L'intent de fabricació d'alternatives absolutament artificials, des dels poders públics del País Valencià i les Illes, ha fracassat estrepitosament. Les polítiques de la dreta conservadora, unida a l'obsessió anticatalana, ha conduït al desastre el País Valencià, i degraden la convivència social i política a les Illes.

Els territoris dels Països Catalans pateixen un dèficit estructural en un ventall molt ampli d'indicadors, que acaben definint la qualitat de vida i el benestar de les persones: Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears som a la cua de l'Estat en empleats públics; clarament per sota la mitjana estatal en despesa sanitària, i en inversions públiques per habitant. La Seguretat Social espanyola, fins i tot en períodes de creixement, només ha generat superàvits a partir de les cotitzacions socials dels treballadors i empresaris dels Països Catalans.

Però el problema ja no és comparar-nos amb les mitjanes estatals, ni els altres territoris de l'Estat. Avui el repte urgent és el de comparar-nos amb l'Europa a la qual ens volem homologar, i a la qual l'acció premeditada de l'Estat ens hi allunya cada any que passa. El drama és que comparant-nos amb la resta de comunitats autònomes o amb Ma-

drid, o bé ens agafa la indignació del greuge quan ens veiem tan perjudicats per l'acció redistribuidora de l'Estat, o per contra, si encara tenim algun indicador per sobre la mitjana, correm el risc d'experimentar un cofoisme perillós, que tan sols ens fa perdre el món —Europa— de vista.

Els ciutadans dels Països Catalans sabem que el nostre vot té molt poc valor dins la democràcia espanyola. Perquè tant és que el 83% de mallorquins, menorquins i eivissencs vulguin l'escola en català, que el Govern imposarà l'ensenyament monolingüe. Perquè tant és que els agents socials i les institucions europees clamïn pel sentit comú del corredor mediterrani, que mai serà prioritari.

El futur ens l'hem de guanyar amb les eines del sentit comú, les polítiques racionals, la proximitat amb la gent. Europa i el món ens espera. I si anem units hi anirem més forts. Catalunya pren embranzida, i avui és el motor del dret a decidir i la sobirania. Avui a Catalunya ja hem sembrat les llavors per disposar d'eines d'estat per facilitar la integració dels Països Catalans. Comencem el camí cap a la futura reunificació. ◀

Cesc Iglésies
Vicesecretari general d'Acció Política d'Esquerra Republicana
figlesies@esquerra.cat